

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ-ΝΙΚΗΣ ΑΡ. 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Έν Ελλάδι, έτησία Δρ. 6
 » » εξαμήνος » 4
 Έξωτερικού έτησία Φρ. 10
 » » εξαμήνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΦΥΣΙΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η αρχική καταγωγή του αδάμαντος, υπό Λυγνίτου. — Αί περιπέτειαι ενός Ρώσου [άμαξηλάτου, υπό Βοσέν. — Αξιώματα. — Καλλιτεχνία το αλάι και νύν, υπό Φρεϊδ. — Πώς δύναται τις να πλέη εν τή θαλάσση. — Τά νευράσπαστα [του Χόλδεν, ιστορία και εξήγησις αυτών, υπό Φ. Η. — Αφελίμοι Γνώσεις. — Διασκεδαστικόν Παίγνιον. — Εύτραπέλα.

Η ΑΡΧΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ

Ο κ. Daubiée εν τινι των συνεδριάσεων της 'Ακαδημίας των 'Επιστημών, ίκοινοποίησε σπουδχίας και πολλού ενδιαφέροντος πληροφορίας περι τής καταγωγής του αδάμαντος, ως θεωρούμεν καθήκον επιβάλλον να μεταδώσωμεν τοις αξιοτίμοις αναγνώσταις τής «Φύσεως».

Πάντες γνωρίζομεν ότι ο αδάμας ουδέν άλλο είναι ή κρυσταλλοποιημένος άνθραξ, ή εν άλλαις λέξεσιν άνθραξ υπό ειδικόν σχήμα, τύπον και άξίαν. Ούτος εύρίσκεται συνήθως εν σχήματι κύβου, είναι διαφανής, άχρους, ένιοτε δέ και χρωματισμένος, και πολλάκις έντελώς μέλας ως ο κοινός άνθραξ. Διαγιγνώσκεται από του βάρους και τής σκληρότητος αυτού, των ιδιοτήτων τούτων παρουσιαζόμενων εν μείζονι βαθμῃ ή εν τοις λοιποίς σώμασι τής φύσεως, διό και χαράσσει εύκόλως τό ρουβίνιον (rubis), τό σκληρότερον των σωμάτων μετά τον αδάμαντα.

Ο άνθρακίτης, οί ουδήποτε άλλου σχήματος, εκτός του αδάμαντος, υπάρχει εν μεγίστη άφθονία και επί τής γῆς και υπό τό έδαφος. Απαντάται εν τή ατμοσφαίρα ως ουσία άνθρακικού όξέος, και εν τῷ όργανισμῷ πάντων των ζώων και πάντων των φυτών. Υπό τοις πόδας μας δέ σχηματίζει τας συνθέσεις του γραφίτου, ξυλάνθρακας, άνθρακίτου, ξυλίτου, γαιάνθρακας κτλ. προς δέ συντελεί εις τον σχηματισμόν των τιτανωδών, μαρμαρωδών και λευκικιών στρωμάτων' συνεπώς θεωρείται ως εις των κυριωτέρων παραγόντων του φλοιού τής γῆς.

Έν τούτοις διατί αφού ικανός άνθραξ είναι τοσούτω συνήθης εν τή γῆ, ο αδάμας σπανίζει, και πως συμβαίνει ώστε αι συντελούσαι περιστάσεις εις τήν κρυσταλλοποίησιν του άνθρακίτου να μη παρουσιάζωνται συχνότερον εν τή μακρῃ περιόδῳ των γεωλογικών ήλικιών;

Και έντως, αι περιπτώσεις καθ' ός ο αδάμας γεννάται ήσαν μέχρι τουδε μυστηριώδεις, ή μάλλον άγνωστοι, αν και πολλοί προσεπάθουν να ανακαλύψωσι τι. Άν δέ τινες κατώρθωσαν να κατασκευάσωσι τεχνικούς αδάμαντας άπέτυχον οικτρώς, ως άπεδείχθη, άνευ αντιρρήσεως.

Όποτε πρό εικοσιδυό έτών άνεκαλύφθησαν τα μεταλλεία του ακρωτηρίου τής Καλής 'Ελπίδος, πάντες εξεπλάγησαν μεγάλως, όχι μόνον διότι ο αδάμας άνευρίσκετο εκεισε εν άφθονία και περιωρισμένῳ κύκλῳ, αλλά και διότι άνεκαλύπτετο άνάμικτος προς πετρώδεις όγκους ουδόλως προσομοιάζοντας προς τοις εν Βρασιλία, και εν ταίς 'Ινδίας μεθ' όν συνευρίσκετο.

Έν τῷ 'Ακρωτηρίῳ τής Καλής 'Ελπίδος, ο αδάμας ως εύρίσκεται άναμειγμένος μετά πλήθους συντετριμμένων τεμαχίων βράχων, φαίνεται ότι προήχθη από του βάρους τής γῆς μετά τούτων, δια μέσου καθέτων έστιών σχεδόν κυκλικών και ότι ούτοι απέκοπησαν εν τοις αρχαίοις έδαφει. Πλήρεις αι έστίαι αύται, αποτελούσαι μόναι τας αδαμαντοφόρους κοιτάς, διέρχονται δια πυκνών στρωμάτων σχιστολίθων, εν οις φαίνεται ότι εισήλασαν δια θαυμασίων φυσικών μεταβολών. 'Επιβεβαιούται δ' άφ' έτέρου ότι ή καθέτος αύτη διέλευσις των βραχωδών λειψάνων δεν άπετελέσθη έφ' άπαξ, διότι εκάστη ύπόνομος (έστία) παρουσιάζει ίχνη διαδοχικών εκρήξεων, άτινα αναγνωρίζονται από τής διαφορῆς του χρώματος αυτών και

ΤΟΤΕ ΕΙΣ ΛΥΚΟΣ ΕΠΗΛΗΣΕ ΚΑΤ' ΕΜΟΥ (Σελις 19)

των επί των καθέτων παρειών αυτών συνθέσεων εν ώρα ανασκαφών.

Και τέλος αφού μελετήση τις έπισταμένως τας μοναδικάς ταύτας διόδους, εύκόλως πείθεται ότι παράγονται υπό την έπήρειαν του ύδατος και ουχι του πυρός. Πρέπει δέ να υπο-

θέση ρεύματα μεγίστης δυνάμεως, τὰ ὅποια πληροῦσι τὰς ἐστίας ταύτας διὰ μυρίων πετρωδῶν λειψάνων ἀπεσπασμένων ἐκ βαθέων στρωμάτων.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἐχάρη ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ἀδάμαντος, εὐρεθέντος ἐντὸς βράχου μελανοῦ πρασίνου, νομίσας ὅτι ἀνεκαλύφθη τέλος ἡ κοίτη αὐτοῦ, δηλ. ἡ πηγὴ εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς ὁποίας ὑπετέθη ὅτι θὰ ἐγεννᾶτο ὁ ἀδάμας, πλὴν ἠπατήθη, διότι γενομένης ἐπιμελῶς ἐρεύνης ἀπεδείχθη ὅτι οὗτος συνεπιεῖ διαφόρων μεταβολῶν τοῦ ἐδάφους περιεκλείσθη μετ' ἄλλων λειψάνων ἐντὸς τοῦ βράχου καὶ ὅτι δὲν ἐγεννήθη ἐκεῖ.

Ὑπετέθη ὡσαύτως ὅτι οἱ ἀδάμαντες ἐλάμβανον ἀρχὴν, ὅτι ἐγεννῶντο, οὕτως εἶπεν, ἐν αἷς θέσεσιν ἀνεκαλύπτοντο, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄγκωδῶν λιθῶδων λειψάνων, ἅτινα πάντοτε συνοδεύουσιν αὐτούς, ἀλλὰ παρατηρήθη ὅτι ἐάν οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνεκαλύπτονται ἐν ταῖς αὐταῖς πηγαῖς καὶ τὰ πολυάριθμα συντρίμματά τῶν ἀδαμάντων, ἅτινα συνήθως συνοδεύουσιν αὐτοὺς χωρὶς τὸ παράπαν ταῦτα νὰ εὑρίσκοντο πρότερον εἰς ἐπαρῆν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἄλλοι ἐλαβον τὴν ἀρχὴν των, ἐγένετο παραδεκτὸν ὅτι δὲν γεννῶνται ἐν ταῖς θέσεσι ταύταις, καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα, καὶ ὡς φρονεῖ καὶ ὁ κ. Daubrée, ὁ ἀδάμας μετεκομίσθη ἐκ τῶν βαθέων στρωμάτων τῆς γῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων μεταλλωδῶν καὶ ὀρυκτωδῶν σωμάτων μετ' ἄν ἀνεμίχθη.

Κατὰ τὴν φυσικὴν ιδιότητα τῶν βραχωδῶν καὶ ὀρυκτολογικῶν στρωμάτων, ἅτινα μεσολαβοῦσι ἐν τῇ ὁδῷ τῶν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἀνερχομένων τούτων ἀπὸ τῶν σπλάγγνων τῆς γῆς ὑπονόμων, δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἀδάμας ἔλκει τὴν καταγωγὴν του ἐκ τῶν κέντρων τῶν γρανιτικῶν ὄγκων, ἐνθα κυριαρχεῖ τὸ δελωδες ὀρυκτόν, γνωστὸν τοῖς ὀρυκτολόγοις ὑπὸ τὸ ὄνομα peridot (*), καὶ τὸ ὅποion ἀπαντᾷται πανταχοσε ἀνάμικτον μετὰ τῶν ἠφαιστειωδῶν οὐσιῶν τῆς βολσάτης, (ἠφαιστ. μέλαν μάρμαρον) καὶ εἰς μέγιστον βαθμὸν μετὰ τῶν ἠφαιστειωδῶν χρωμάτων. Εἰς ὑποστήριξιν τῶν ἀνωτέρω ἀναφερόμεν, ὅτι ἐν Αὐστραλίᾳ αἱ ἀδαμάντιναι κοίται τῆς Νοτίου Νέας Οὐαλλίας γεινιάζουσι πρὸς τὴν βασιλίτην, ὥστε δὲν εἶναι ἀπίθανον αἱ νεώτεραι ἀναδιφήσεις ν' ἀποδείξωσιν ἡμῖν ὅτι ἡ βασιλίτη εἶναι ἡ πηγὴ τῶν ἀδαμάντων ἀφοῦ ἀνευρίσκονται εἰς τὰ περὶχωρα ταύτης.

Συνεπῶς δὲ ἀποδεχόμενοι τὰς νέας ταύτας βάσεις, ὅτι δηλ. ὁ ἀδάμας εἶναι θεμελιωδὲς τι ὀρυκτόν τῆς γῆς, τὸ ὅποion συνετέλεσεν εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῆς, δεόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οὗτος θὰ ὑπάρχη εἰς μεγάλην ποσότητα ἐν τῷ διαπύρῳ αὐτῆς πυρῆν, καὶ ὅτι ὁ ἀδάμας θὰ εἶναι εἶδος ἀρχετύπου οὐρανοῦ ὀρυκτοῦ, ἢ ἴσως τοῦτο εἶναι ἡ ἀρχηγὸς οὐσία τοῦ ἀνθρακίτου ἐν τῷ σύμπαντι. (ἀκολουθεῖ)

Λυχνύτης

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΑΜΑΞΗΛΑΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

(Ἱστορικὸν δεήγημα).

Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἠγάπησα τοὺς ἵππους, τοὺς ἀμαξηλάτας καὶ τὰ ἀμάξια ἐν γένει, τοσοῦτον δὲ ἡ πρὸς αὐτοὺς στοργή μου νυξήθη βαθμηδόν, ὥστε παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου, ἐγκαταλείψας καὶ βιβλία καὶ σχολεῖα ἠκολούθησα ἀμαξηλάτην τινὰ ὅστις ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀδυναμίας μου με ἐδίδαξεν ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι νὰ ὀδηγῶ τοὺς ἵππους. Ἐκτοτε ἐγένετο ἀμαξηλάτης ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν, καὶ μετ' ὀλίγον, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ μου ὅτε ἐγένετο κύριος ἵππου καὶ ἀμάξης! Ἐκέρδιζα χρήματα πολλά, διότι ἤμην ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἔργον μου καὶ φυσικώτατα ἀπέκτησα ἵππον καὶ ἀμάξαν. Ὡ! τότε ἐν μ' ἐβλέπετε, ἤμην βασιλεὺς! εἶχον ὅ,τι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἕτερον ἤθελον! Εἶναι

(*) Εἶδος κίτρινοπρασίνου διαφανοῦς καὶ δυσεῖστου τιμίου λίθου.

περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι ὑπέστην πολλὰς περιπετείας καὶ δυστυχήματα, διότι τὸ ἐννοεῖ ἕκαστος, ἐκεῖνο ὁμῶς τὸ ὅποion δὲν γνωρίζει τις εἶναι ὅτι ὁ βίος τοῦ ἀμαξηλάτου εἶναι βίος ἀνδρὸς ἐχεμύθου καὶ φρονίμου, διότι βλέπει ἀκούει καὶ μανθάνει τὰς πράγματα περιεργα καὶ σκανδαλώδη, διὰ τὰ ὅποια πολλοὶ ἄνθρωποι θὰ ἐπλήρωνον διὰ τῆς ζωῆς των, ἐάν ἐμύθανον, καὶ ἐν τούτοις ὁ ἀμαξηλάτης θεωρεῖται πρόστυχος ἄνθρωπος. Πόσον ἀπατῶνται! Μὴ θέλων νὰ σύρω τὸ παραπέτασμα, ὅπερ καλύπτει τὰ ἀπόρητα ἐνὸς ἀμαξηλάτου ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, θὰ σύρω μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ ὅποion θὰ φανερώσῃ τὰς ἀθώας περιπετείας μου.

Κατὰ τὸν χειμῶνα ὑπέφερα πολὺ ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐνίοτε δὲ ὠδήγουν τὸ ἀμάξιόν μου ἐπὶ τεσσάρων, ἐξ, καὶ πολλάκις ἐπτά ποδῶν χιόνος. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι μιαν νύκτα κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1837, διερχόμενος πυκνὸν δάσος ἐκ πεύκων κατελήφθη ὑπὸ τοσοῦτον ἰσχυρᾶς καταγιγδοῦς, ὥστε ἠναγκάσθη μετὰ τοῦ ἵππου μου νὰ διαμεινωμὲν ἐκεῖ, ἀργούντες, ὑπὸ πυκνὸν δένδρον νήσεις καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Συχνάκις ἐταξείδιον ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, καὶ πολλάκις οἱ κίνδυνος μᾶς κατελάμβανον ἐξ ἀπίνης.

Μίαν φορὰν μεταξὺ τῆς Λουμπούρας καὶ τοῦ Φόλσομοι συνέθη περιεργὸν συμβεβηκός. Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἡμέρας τινος τῆς ἀνοιξείας, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, διέτρεχον τὸ Μιλβιλ. Εἶχον τότε ἵππον κατὰ τὸ ἡμῖσι ἀγγλικὸν καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἡμῖσι ἀραβικόν, ζωρὸν, ὠκύτου καὶ ἰδιότροπον συνάμα, τὸν ὅποion ἐκάλουν Ράβ. Ἐνῶ ἐκράτου ἰσχυρῶς τὰ ἡνία διότι ἔτρεχεν ὡς ἀστραπή, εἶδον γιγάντιον ἄρκτον εἰς παρακειμένον βάλτον παρὰ τὴν ὁδόν, ἦν παρατηρήσας ταυτοχρόνως καὶ ὁ ἵππος μου ἔστη αἰφνιδίως καὶ ὀπισθοχώρησε. Ἡ ἄρκτος ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων αὐτῆς ποδῶν, ριπτοῦσα βλέμματα ἐπιθετικὰ ἐπ' ἐμοῦ. Ἐγὼ ἐκραύγασα τότε μετὰ δυνάμεως καὶ τρόμου, ἡ δὲ ἄρκτος κατήσασα καὶ τοὺς δύο ἔμπροσθίους αὐτῆς ποδας ἔλαμα στροφῆν περὶ ἐαυτήν, ἐπροχώρησεν ὀλίγον καὶ ἤρξατο τρέχουσα πρὸ ἡμῶν κατὰ τὴν διεύθυνσιν ἣν ἐπορευόμεθα. Ὅτε ὁ Ράβ εἶδε τὴν ἄρκτον φεύγουσαν, ἔλαβε θάρρος, ἐθυμώθη, καὶ ἤρξατο τρέχων κατόπι αὐτῆς. Προσπάθησα νὰ τὸν ἀναχατίσω, ἔσπρον τὰ ἡνία, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ἔτρεχε τοσοῦτ' δραμαίως καὶ θυμωδῶς κατόπι τῆς ἄρκτου, ὥστε κατέστη ἀπίθηστος. Ἡ κατάστασις αὐτῆ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἕν μίλιον ἀποστάσεως, ἕως ὅτου συνητήσαμεν ἕτερον ἀμάξιον καθ' ὅδον ἡ δὲ ἄρκτος μετέβαλε δρόμον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος. Ὁ Ράβ ἀγανακτήσας τότε τὴν ἠκολούθησε καὶ ἐκεῖ μετὰ θυμοῦ καὶ πλείονος ταχύτητος, ἀλλὰ προσκρούσαντες ἐπὶ κορμῷ δένδρου ἀνετράπημεν πάντες, καὶ τοῦ μὲν Ράβ διεσπάρθη τὸ κρανίον, ἐγὼ κατεμωλώπισθη, τὸ δὲ ἀμάξιόν μου κατασυνετρίβη. Εὐτυχῶς με ἔλαβε μετ' ἐαυτοῦ ὁ ἀμαξηλάτης ὃν πρὸ ὀλίγου εἶχον ἐναντήσῃ καὶ οὕτως ἐσώθη, ἡ δὲ ἄρκτος ἀκόμη τρέχει!

Ὅλοι οἱ ἵπποι μου βεβαίως δὲν ἦσαν τοιοῦτοι. Ἐπρομηθεύθη ἀμέσως ἕτερον λευκόφαιον, δειλὸν καὶ ταπεινόν, ὃν ὠδήγουν ὡς ἤθελον. Ἐσπέρας τι, τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου διερχόμενον δάσος. Ἦτο νύξ σκοτεινοτάτη καὶ ἐβιαζόμην νὰ φθάσω εἰς τὸ παρακειμένον χωρίον ἵνα κοιμηθῶ. Διερχόμενος βαλτωδῆς τι μέρος ἀκούω τρομερὰν ὠρυγὴν, ὡς κραυγὴν πᾶνθηρος, ὅτε ὁ ἵππος μου ἀντι νὰ τρομάξῃ καὶ τρέξῃ περισσότερο, ἐσταμάτησεν αἰφνης καὶ ἤρξατο τρέμων. Διὰ τοῦ μαστίγιου μου δὲ ἀναγκασθεὶς μετὰ δυσκολίας ἤρξατο κινούμενος. Ὅτε δὲ ἐφθασα εἰς τὸ χωρίον ἦτο ἡμιθνήξ ἐκ τοῦ τρόμου!

Μετὰ τοῦτον ἐπρομηθεύθη μὲγαν λευκὸν ἵππον μετ' οὗ συνελθὼν ἐπὶ ἐξ ἔτη, καὶ τὸν ὅποion ἀπόλεσα κατὰ τινὰ νύκτα καθ' ἣν καὶ ἐγὼ ὀλίγον ἐλείψῃ ν' ἀποθάνω!

Ἦτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τὸ ἔδαφος ἦτο χιονοσκεπές. Τὸ ἀπόγευμα κατηρχόμενον μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀμαξίου μου τὰ ὄρη Νέα Νάμισρα πορευόμενος πρὸς τὸ χωρίον Βεσχημὲρ ἔνθα οἱ φίλοι μου με ἐπερίμενον τὴν ἐπιόδουσαν. Ἡ ὁδὸς ἦτο χαίριστη, ὁ δὲ ἵππος μεγάλως ἐδυσκολεύετο. Πρὸς τὸ ἐσπέρας εὐρισκόμην ἔτι ἐν τῷ δάσει καὶ εἰς τριάκοντα

μίλια ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου, τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον, ὁ δὲ οὐρανὸς συννεφώδης. Εὐτυχῶς ἔφερον μετ' ἐμοῦ μὲγαν χονδρὸν μανδύαν ἐκ βουβαλοτομάχου.

Τότε ἤκουσα ὀπισθὴν μου ἐλαφρὸν κρότον, καὶ στρέψας τὴν κεφαλὴν εἶδον εἰς παντήκοντα περίπου βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἐμοῦ μὲγαν κύνα ὅστις με ἠκολούθει. Τὸν ἐκάλεσα διὰ σφρίγματος καὶ μὰς πλησίαση, σκεφθεὶς ὅτι ἡ συντροφία εἰς τοιαύτην ἐρημον θέσιν, ἔστω καὶ κυνός, ἦτο πολὺτιμος καὶ εὐχάριστος δι' ἐμέ, καὶ μάλιστα διότι θὰ ἠκολουθεῖτο ὑπὸ ἀμάξης τινός. Πλὴν ἐνῶ ἐκ περιεργίας ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν ἵνα παρατηρήσω ἂν μὰς ἠκολούθει, καὶ νὰ παρηγορηθῶμαι, εἶδον ὅτι εὐρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἀμάξης μου, καὶ ὅτι ἠκολουθεῖτο καὶ ὑπὸ ἑτέρου κυνός τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος. Ἐσκέφθη τότε ὅτι θ' ἀνῆκον εἰς κυνηγὸν ἐπιστρέφοντα τοῦ κυνηγίου ἐνῶ δὲ περιεφερον τὰ βλέμματά μου ἵνα ἀνακαλύψω τὸν κυνηγόν, αἰφνης ἐξεπλάγη ἀνακαλύψας καὶ τρίτον κύνα. Τότε ρίγος ψυχρὸν με κατέλαβεν αὐθαρῆ σύσσωμον, διότι ἐνόησα ὅτι δὲν ἦσαν κύνες ἀλλὰ λύκοι ζητοῦντες ἄγραν! Ἐσταμάτησα ἀκούσιως καὶ ἐξέβαλα κραυγὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀπειλητικὴν. Ὁ πλησιέστερος εἰς ἐμέ λύκος ἀπήντησε διὰ φοβερωτέρας ἔτι κραυγῆς, ἠτις ἀντήχησεν ἀνὰ τὸ δάσος καὶ αὐθαρῆ ἐπλησίασεν πρὸς αὐτὸν ἕτεροι 7-8 λύκοι, ἂν δὲν ἀπατῶμαι! Τί νὰ κάμω; ἐσκέφθη ἀμέσως τὰ ὄπλα μου, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ μικρὸν πιστόλιον καὶ μικρὰ μάχαιρα ἐναντίον τῶσων λύκων! Ἐφοβούμην νὰ ἐρεθίσω τὰ πρᾶγματα κάμων ἐγὼ τὴν ἀρχὴν, ἦς ἐμάντευσα τὸ τέλος! Νὰ προχωρήσω δὲν ἠδυνάμην, νὰ ὀπισθοχωρήσω χειρότερον, νὰ καλέσω βοήθειαν, τίς νὰ με ἀκούσῃ; εὐρισκόμην τῇ ἀληθείᾳ εἰς δεινοτάτην θέσιν.

Ὁ Θεὸς ἠξέυρει τί ὑπέφερον! Ἐβίβισα τὸν ἵππον μου νὰ βαδίση, ἀλλὰ δὲν ἐβιάδιζε, εἶχεν κερφαθῆ εἰς τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ τρόμος με ἐφόβιζε νὰ κινήθω, μήτοι οἱ λύκοι μου ἐπιτεθῶν. Ἐπερίμενα μῆπως ἀπομακρυνθῶν, ἀλλ' εἰς μάτην! Ἐκινούμην ὀλίγον, αὐτοὶ προὔχωρον, ἐσταμάτων, ἐσταμάτων καὶ αὐτοὶ, καὶ με παρετήρουν με βλέμματα γαλῆς ἐνώπιον ἰχθύος ἢ τρυφεροῦ ποντικίου. Αἰφνης ὡς ἐκ συνθήματος πάντες οἱ λύκοι ἐξέβαλον κραυγὰς ὀδυνηράς. Ὅποια ἀποτρόπαιοι μουσικὴ συναυλία ἦτο ἐκεῖνη! Δὲν ἐνθυμοῦμαι χειροτέραν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου! Τότε εἰς λύκος ἐπήδησε κατ' ἐμοῦ, ἐξέβαλα κραυγὴν ἀπειλητικὴν, καὶ ἐκένωσα κατ' αὐτοῦ τὸ πιστόλιόν μου. Χωρὶς δὲ νὰ δυνηθῶ νὰ ἀντιληφθῶ τί συνέθη ἐπακριβῶς, μετὰ τοῦτο ἐνόησα μόνον ὅτι ἐπιτέθησαν κατὰ τοῦ πτωχοῦ ἵππου μου, ὃν ἤρχισαν νὰ κατατρώγωσι. Ἐγὼ δὲ περιτυλιχθεὶς ἐντὸς τοῦ μανδύου μου καὶ περιμαζευθεὶς εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀμαξίου μου, ἐπερίμενον ἐν ἀναισθητικῇ καταστάσει τὴν σειρὰν μου. Ἐδεόμην δὲ μόνον εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ με πειράξουν οἱ λύκοι μετὰ ἐν περίπου τέταρτον τῆς ὥρας καθ' ὃ οὔτοι κατεξέσχιζον, καὶ ἔτρωγον τὸν ἵππον μου ἐν κραυγαῖς καὶ θορύβῳ δὲν ἐνόουν πλέον τίποτε. Ἦμην ἐντελῶς ἀναισθητός. Μοὶ ἐφάνη δὲ μόνον ὅτι διήρχοντο ἐπ' ἐμοῦ πατώντες με οἱ λύκοι καὶ οὐδὲν πλέον καὶ εἶτα ὅτι με κατέτρωγον.

Τότε με κατέλαβεν εἶδος ληθαργίας καὶ ἐντελοῦς ἀναισθησίας, ἐξ ἧς δὲν ἐπανῆλθον ἢ περὶ τὸ λυκαυγὲς τῆς ἐπιόουσης ὅτε διερχόμενοι τινες χωρικοὶ διὰ τοῦ ἀμαξίου των με συνήτησαν ἀπικάλυψαν καὶ ἐπανεφερον εἰς τὰς αἰσθήσεις μου. Παρητήρησα κύκλω μου καὶ εἶδον ὅτι ὁ ἵππος μου ἔλειπε, γερόμενος βορὰ τῶν λύκων. Μετέφερον εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον ἔνθα μετὰ δυσκολίας ἀνέλαβον ἐκ τοῦ τρόμου καὶ φόβου μου. Τὸ συμβεβηκός τοῦτο ἦτο τὸ φοβερώτερον τῶν ὄσων μοὶ εἶχον συμβῆ. Ἐκτοτε ἀπέφευγον τὰς ἐπικινδύνους ὁδοὺς καὶ σήμερον διάγω ἐν μέσῳ τῶν τέκνων μου ἀνατρέφων ταῦτα εἰς ἐπαγγέλματα ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνα τοῦ ἀμαξηλάτου, διότι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἅτινα διηγήθη μὴ συνέθησαν καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὅποια καθιστῶσι τὸν βίον αὐτοῦ οὐχὶ ἐπίζηλον.

Ἰστορίας 10 Ἀπριλίου 1890

Βασίλει

ΑΕΙΩΜΑΤΑ

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πλέον ἐλπίδας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐχὶ μόνον δὲν αἰσθάνεται τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν γερρεῖ μετὰ βίας.

Βολταίρος

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙ ΚΑΙ ΝΥΝ

Ἡ νεωτέρα καλλιτεχνία ἀντιπαραβαλλομένη πρὸς τὴν ἀρχαίαν, διαφέρει ἀκριβῶς τὸσον ὅσον ἡ ἡμέρα ἀπὸ τῆς νυκτός. Καὶ μολονότι πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ τις ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῶν νεωτέρων καὶ ἀρχαίων ἀριστουργημάτων καὶ νὰ πεισθῇ περὶ τούτου διὰ τῆς ἀντιπαραβολῆς, ἐν τούτοις θ' ἀναφέρωμεν παραδείγματά τινά τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἑτέρων καλλιτεχνῶν, ὅπως δώσωμεν μικρὰν ἰδέαν τίνι τρόπῳ ἐνόουν καὶ κατῴρθουν οὗτοι τὴν πιστὴν καὶ ἀκριβῆ ἀντιγραφήν τῆς φύσεως κατὰ τοὺς μακαρίους ἐκείνους χρόνους.

Ὁ Παρράσιος, περίφημος Ἐπίσιος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπελλῆ, προκειμένου νὰ ἀπεικονίσῃ τὸν Προμηθεῖα ἀλυσιδεμένον καὶ προσηλωμένον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἰνδικοῦ Καυκάσου, καὶ καταξέσχισμένον ὑπὸ τοῦ γυπός, ὑπέβαλεν εἰς τοιοῦτο μαρτύριον δούλον τινά, ἵνα συνεπιεῖ τῶν ὁρατῶν καὶ πραγματικῶν πόνων τοῦ βασανιζομένου ἀπομυμηθῇ καὶ ἐκφράσῃ ζωηρῶς καὶ φυσικῶς τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Ὁ δυστυχὴς ὑπογραμμὸς ἀπέβλεψεν, ἀφοῦ ἐνέπνευσεν ὁμῶς τὸ ἀριστοτέγγημα.

Ὁ Μέγας Μιχαὴλ Ἀγγελος ἐπίσης θελήσας νὰ ἀπεικονίσῃ τὸν ἐσταυρωμένον, προσήλωσεν ἄνθρωπὸν τινά ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ τὸν ἀφῆκε ν' ἀποθάνῃ.

Ἄλλὰ καὶ μεταγενεστέρως οἱ καλλιτέχναι δίδουσι ἡμῖν παραδείγματά τινά.

Ὁ Gentile Bellini, ζωγράφος ἐκ Βενετίας ὅστις ἐτιμᾶτο πολὺ παρὰ τοῦ Μωάμεθ II, ἀπεικόνισε διὰ τὸν μονάρχην τούτον τὴν «Ἀποτομὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ»

Ὁ Μωάμεθ ἠγαριστήθη, πλὴν παρετήρησεν εἰς τὸν καλλιτέχνην ὅτι εἶχε κάμει σπουδαῖον λάθος εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀποτομῆς, καθότι τῆς κεφαλῆς ἀπαξ κοπέισις ὁ λαίμας εἶναι νὰ ἐλαττωθῇ συνεπιεῖ τῆς συστολῆς τῶν νεύρων κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ καλλιτέχνης ἐξεπλάγη διὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην τοῦ Σουλτάνου καὶ ἀντέτεινε, οὗτος διέταξεν ἀμέσως ν' ἀποκεφαλίσωσιν ἕνα δούλον του ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ζωγράφου, ὅστις, οὕτως, ἠδυνήθη νὰ πεισθῇ καὶ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Ὅστε ἂς φαντασθῶμεν ἤδη διατὶ ἡ καλλιτεχνία ἐν γένει πάσχει ἀπὸ μαρασμόν!

Φειδ.

ΤΑ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΑ ΤΟΥ ΧΟΛΔΕΝ

Ἱστορία καὶ ἐξήγησις αὐτῶν.

Ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ Bertrand ἐν Παρισίοις, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Χόλδεν ἐν Ἀθήναις, προσελκύουσι τὸν θαυμασμόν τοῦ κοινοῦ καὶ ἀποσπῶσι τὰς ζωηρὰς ἐπευφημίας αὐτοῦ διὰ τῶν ἀψύχων καὶ αὐτομάτως κινουμένων θαυμασίων αὐτῶν πλαγῶνων. Πῶς κατορθοῦσιν οὗτοι νὰ δίδωσι ζωὴν καὶ κίνησιν εἰς τοιαῦτα ἄψυχα ὄντα, εἶναι ζήτημα, τοῦ ὅποιοῦ τὸ μυστικὸν παντοιστρόπως οἱ ἐργάται τοῦ θαυμασίου τούτου κόσμου προσπαθοῦσι ν' ἀποκρύπτωσι. Ἐν τούτοις μετ' ὄλον τούτον τὸν μυστικισμόν κατορθώσαντες νὰ λάβωμεν πάσας τὰς δυνατὰς σχετικὰς πληροφορίας καὶ ἀπὸ τῶν μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντων ἐν Εὐρώπῃ, καὶ διὰ τοιαύτων ἐξετάσεων μὰς μεταδίδομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώστας ταύτας ἐλπίζοντες ὅτι θέλομεν εὐχαριστήσῃ αὐτούς.

Ἡ μετάδοσις τῆς αὐτομάτου κινήσεως εἰς τὸ ἄψυχον πάντοτε διήγειρε τὴν περιεργίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοι-

νοῦ. Καὶ παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, μολοντοὶ δὲν ἐκάλ-
λιεργήθη τὸ τοιοῦτον, ἐν τούτοις ἡ ζυλίνη περιστέρα τοῦ

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΔΕΝ

Ἕλληνας μηχανικοῦ Ἀρχύτα, τοῦ πε-
ριφήμου Πυθαγορείου φιλοσόφου καὶ
μαθηματικοῦ (400—365 π.Χ.), ἦτις
ἵπτατο βασταζομένη καὶ κινουμένη διὰ
λεπτοῦ ἰσχιονίου, εἶναι γνωστὴ ἤντη,
προσκηρατισμένη τὸν θυμικισμὸν τοῦ
τότε κόσμου. Μεταγενεστέρως δέ, ὁ
Kircher, ὁ Porta, ὁ Scott καὶ ἄλλοι,
περιέγραψαν τὴν αὐτόματον κίνησιν
νευροσπαστῶν, ἄτινα ἔτρωγον, ἐπινοῶν
καὶ ἐξετέλουν μουσικὰς παραστάσεις.
Τὰ δὲ μηχανικὰ ἔργα τοῦ Vaucanson
ἀπὸ θανατίσθησαν, διότι ἔτι καὶ σήμε-
ρον ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Μουσείου τῶν
τεχνῶν ἐν Παρισίαις δύναται νὰ ἴδῃ
διασωζομένην ἐξαισιᾶν πλαγγῶνα τοῦ
δικαστήμου τούτου μηχανικοῦ, ἦτις
κρούει ἐπιτυχῶς τὸ κλειδοκύμβαλον,
καὶ εἶναι κατεσκευασμένη μετὰ λε-
πτοτάτης τέχνης.

Τὰ νευροσπαστα ὅπου εἶναι ἐπιτυχῶς κατασκευασμένα
καὶ προπαρασκευασμένα οὐχὶ μόνον ἀπομυμνῶνται τὰς ἐνορ-
γάνους κινήσεις πᾶν ἐπιτυχῶς καὶ ἀπομυμητικῶς, ἀλλ' ἐκ-
τελοῦσι καὶ γυμναστικὰς καὶ λοιπὰς τεχνικὰς κινήσεις μετὰ
πλείονος ἀκριβείας καὶ χάριτος ἢ ὁ ἐμπειρότερος καὶ μᾶλλον
δεδοκιμασμένος καλλιτέχνης.

Εἰς πλείστα εὐρωπαϊκὰ θεάτρα ἐδόθησαν παραστάσεις ὑπὸ
ἐταιριῶν ἔχουσῶν τοιαῦτα νευροσπαστα, ὁ δὲ κ. Maury κα-
τάρθωσε νὰ ὀργανίσῃ μικρὸν μουσεῖον ἐκ τοιούτων αὐτομά-
τως κινουμένων πλαγγῶνων ἐξ ὧν τῶν ἐποχῶν καὶ ἐξ ὧν
τῶν χωρῶν. Σήμερον ὁ Γεώργιος Bertrand ἐν Παρισίαις διέ-
σκημος ζωγράφος, κατεσκεύασεν ἐπιτυχή νευροσπαστα τὰ ὅποια
παριστάνουσι καθ' ἑσπέρας ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀλκαζάρ τῶν Πα-
ρισίων ἔνθα κόσμος πολυπληθὴς συρρεῖ. Αἱ παραστάσεις τοῦ
Bertrand οὐδόλως διαφέρουσι τῶν ἐνοργάνων ὄντων, ὅπου τὰ

δὲ τὰ νευροσπαστα αὐτοῦ παρουσιάζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς,
βαδίζουσι καὶ κινῶνται, τοσοῦτῳ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ φυσικὰ
ὄντα ὥστε νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ πραγματικότητι,
διότι δὲν φαίνονται ὡς πλαγγῶνες ἐνεργούντα, ἀλλὰ ὡς ἡ-
θοποιοὶ διδάσκοντες ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

Ὁ ἦρωας τοῦ κ. Bertrand εἶναι εἰς μικρὸς βιολιστὴς ὅστις
ἐκτελεῖ τὸ μέρος του θυμικισμῶς, καὶ κρούει τὴν λύραν τό-
σον τεχνικῶς ὥστε κατακλυθεῖν τὸ ἀκροατήριόν του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἡμέτερος Χόλδεν οὐδόλως στερεῖται τέχνης
καὶ ἐπιτηδεύτητος. Τὰ νευροσπαστα αὐτοῦ εἶναι πολὺ ἐπι-
τυχή, καὶ ἡ δευτέρα ἐν Ἑλλάδι κἀθὼς τοῦ θ' ἀφήσῃ ἀνα-
μνήσεις. Τίς δὲν μετέβη εἰς τὰς πα-
ραστάσεις του καὶ δὲν ἐθαύμασε τὴν
θυμικισμὸν ὄντως ἐπιτυχῶν τῶν κι-
νήσεων τοῦ ἀψύχου αὐτοῦ κόσμου;

ΤΟ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟΝ

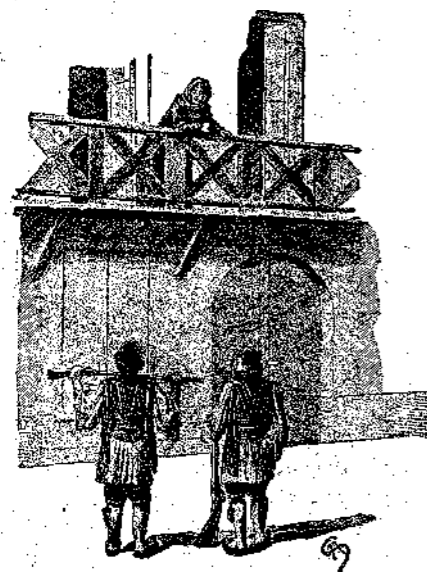
Πολλοὶ δὲ ἠρώτων, μὰ ποῦ εἶναι ὁ Χόλδεν; νομίζον-
τες ὅτι θὰ ἐβλεπον ὑπερφυσικόν τι ἄν. Καὶ εἶχον δίκαιον,
διότι ἐνόσφ ἡ τέχνη τῶν τοιούτων αὐτομάτων φαινόμενων
κινήσεων μένει ἐτι ἀνεξήγητος παρὰ τῷ κοινῷ, ὁ ἀόρατος κ.
Χόλδεν θὰ θεωρῆται ὁ θεὸς τοῦ πλαγγονικοῦ τούτου κόσμου,
καὶ ὁ δημιουργὸς καὶ πλάστης αὐτοῦ.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ.

MAURICE DE FOS
ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

πάντα δὲν εἶναι ὄνειρον; Ἀναχωρήσας τὴν πρῶταν διὰ τὰ
σκοτάδια τὸν καιρὸν, συναντᾷ κατὰ τύχην τὰς δύο νεάνιδας,
ὡς συνοδοιπόρους· ἐπὶ τινὰς ὥρας ὁδοποροῦσι παραπλευρῶς

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ἀλλήλων· ἡ ἀνακά-
λυψις κοινῶν σχέσεων
γενεῶν μεταξύ τῶν οἰ-
κειότητά· τέλος τὴν
αὐτὴν ἐσπέραν, τῇ συν-
εργεῖα τῆς θυέλλης, ἡ
ἑτέρα τῶν δύο νεανί-
δων, ἡ καὶ ὠραιότε-
ρα, κρυπτεται ὑπὸ τὸν
μανδύαν του, σχεδὸν
εἰς τὰς ἀγκάλας του,
ἐν μέσῳ μεμονωμένων
ἐρεπίων, ὡς ἐν ἐρω-
τικῇ συνεντεύξει!

Ὁ υἱὸς τοῦ αὐστη-
ροῦ βουλευτοῦ Θεο-
χάρης δὲν ἦτο νέος τις
Δὸν Ἰωάννης, οὔτε πο-
νηρὸς τις, ἦκιστα δὲ
ποιητὴς ἀγαπῶν τὰς

γυναῖκας καὶ τοὺς ἀστέρας· ἴσως ἦτο ἐραστής, ὡς Χερουβίμ,
αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος· ὁπωρδήποτε, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν
ἵνα μὴ στερεῦσῃ ἡ ὁμιλία ἐκ τῶν κοινῶν ἐκείνων φράσεων, δι-
ὧν καλύπτεται ἡ ἀμυχανία.

Εἰς περιστάσεις σφαλέρας, ὡς ἡ παρούσα, ἡ σιωπὴ εἶναι
ἐπικίνδυνος· οἱ εὐφρεῖς τὴν διακόπτουν γελῶντες, οἱ ἀγροῖκοι
διὰ τινος ἀνοησίας· οἱ δειλοὶ ἐπὶ τέλους, μὴ γινώσκοντες τί
νὰ πράξωσι, ἀμφιταλαντευόμενοι ὑπὸ φόβου καταλήγουσιν
εἰς ἐρωτικὰς δηλώσεις.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, δὲν ἠξέυρω διατί, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ
Ῥαλλοῦ εἶχε γείνη κατακόκκινος ὡς κεράσιον, ὁ δὲ Κώστας
ἐξαντλήσας πᾶσαν ἐπιπόνησιν, ἐτραυλίξεν· ὅτε ἡ βροχὴ, κα-
ταπαύσασα, ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ ἐπανέλθωσι πρὸς τὸν θησαυ-
ρὸν τῶν Ἀτρειδῶν.

Ἡ δεσποινὶς Ῥαμῶ ἀνέμενον ἤδη αὐτοὺς ἐκεῖ.
— Ἐπὶ τέλους, ἤλθετε! ἀνεφώνησε· ἤμην ἀνήσυχος. Θὰ
ἐβράχητε βεβαίως τρομερά·
— Διόλου· ἴδετε.

— Ἀλήθεια! Καλὰ, τοῦτο δὲν μ' ἐκπλήττει: ἐπῆρα ἐγὼ
ὄλην τὴν βροχὴν καὶ δὲν ἀφήκα διὰ τοὺς ἄλλους.

Καὶ τῶρα, ἄς ἱππεύσωμεν, ἂν θέλετε, καὶ ἄς κινήσωμεν
διὰ τὸ Χερβῆτι. Ἀναμφιβόλως θὰ ἔχη θερμάστρας ὁ κουμ-
πάρος σας, κύριε Θεοχάρη.

— Βεβαίως, δεσποινίς· δηλαδή... πιθανῶς...

Ὁ καλπασμὸς τῶν ἱππῶν δὲν ἐπέτρεψε ν' ἀκουσθῇ τὸ τέ-
λος τῆς φράσεως.

Ἡ πεποιθὴς τοῦ Κώστα ἐκλονίσθη, ὅσῳ ἐπληρώθη δι-
αὐτὸν ἡ κρίσιμος στιγμή. — Οἱ στρατιῶται, ἐσκέπτετο, θὰ
μοι εὖρον ἕνα κουμπάρον, ἀλλὰ κουμπάρον, ὁ ὅποιος νὰ ἔχη
οἰκίαν μὲ θερμάστραν, . . . τοῦτο μοι φαίνεται ὀλίγον δύσκολον

Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ περίεργα φαινόμενα τῆς φύσεως, τῆς
μηχανικῆς κ.τ.λ. βεβαίως· θὰ ἠρώτησέ τινα, ἴσως καὶ τὸν
ἴδιον κ. Χόλδεν, μὰ πῶς κάμνετε τοῦτο, μὰ πῶς γίνεται
ἐκεῖνο; καὶ θὰ ἔλαβεν ἀπάντησιν ἐντελῶς ἀρνητικὴν, ἡ τὸ
πολὺ πολὺ ὅτι αἱ κινήσεις ἐκτελοῦνται διὰ σχοινίων, καὶ τί-
ποτε περισσώτερον.

Τοῦτο εἶναι φυσικώτατον διότι ἐὰν ὁ κ. Χόλδεν τοῖς εἶπῃ
τὸ μυστικόν του, τὸ γόητρον τῶν παραστάσεων του μειοῦται
καὶ διατρέχει τὸν φόβον τῆς ἀντιποιήσεως τῆς τέχνης του.

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου ἡ πρόδοσις ἐν παντί τοῦ ἀν-
θρωπίνου νοῦς δὲν ἐπιτρέπει τίποτε νὰ μὲνη κρυπτόν αὐτῷ
ὑπὸ τὸν ἥλιον ἐκ τῶν ἐν τῇ φύσει γιγνομένων, μεταδίδομεν
ἡμεῖς εὐχαρίστως ὅσας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἠρύσθη-
μεν γνώσεις.

Τὰ νευροσπαστα τοῦ κ. Χόλδεν ἔχουσι τὸ ἕμισυ τοῦ φυ-
σικοῦ μεγέθους, ἦτοι 0,80 περίπου ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου
ὑψος, καὶ κρέμονται ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῆς σκηνῆς διὰ λεπτο-
τάτων συρμάτων σπηριζομένων ἐπὶ ἐλατηρίων ἐκ καουτσούκ,
μετακινουμένων κατὰ βούλησιν.

Τὰ νευροσπαστα ἀφιέμενα εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν βῆρος καὶ τὴν
ἐλκτικὴν τῶν συρμάτων δύναμιν φθάνουσι εἰς ἐν περίπου
μέτρον ὑπεράνω τοῦ ἑδάφους ἐν τῇ σκηνῇ. Κάτωθι δὲ ταύ-
της διαμένουσι οἱ ἐργάται οἵτινες κρατοῦσι τὰ ὑπὸ τοὺς πό-
δας τῶν νευροσπαστῶν προσδεδεμένα σύρματα, τὰ ὅποια φέ-
ρουσι πρὸς τὸ ἑδάφος, καὶ διευθύνουσι τὰς κινήσεις των, τὸ
βᾶδισμά των κλπ. Ἔτερα δὲ σύρματα πλάγια διευθυρόμενα
δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν πρὸς τὰ παρασκήνια, ὡς δεικνύουσι
αἱ ἀνωτέρω εἰκόνες ἡμῶν ἐνεργῶσι τὰς κινήσεις τῶν χειρῶν.

Ἐν παραδείγματι, ὅπου τὴν θέλησιν νὰ ἀναγκάσῃ τὸ νευροσπα-
στον νὰ βαδίσῃ μετακινεῖ τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὑπάρ-
χοντα σύρματα δεξιᾶ ἢ ἀριστερᾶ, ταχέως ἢ βραδέως κατὰ
βούλησιν· ταῦτοχρόνως δὲ ἐννὸς πρὸς τὴν κίνησιν ὀρισιμῶς
καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, δίδεται ἡ δέουσα κίνησις ἐκ τῶν παρα-
σκηνίων. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἀπαιτεῖται ἀρκετὴ πείρα καὶ προ-
σοχὴ ἐκ μέρους τῶν ἐπιφορτισμένων νὰ διευθύνωσι τὰς κινή-
σεις τῶν νευροσπαστῶν, ὅπερ βεβαίως ἀποκτάται οὐχὶ δυ-
σκόλως διὰ τῆς ἐξασκήσεως. Οἱ ἡμέτεροι Περικλιεῖται καὶ οἱ

Φασουλέται δύναται κάλλιστα ἐν σμικρῷ νὰ παραβληθῶσι
πρὸς τὰ τοιαῦτα νευροσπαστα. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ταῦτα
μὲν εἶναι τελειοποιημένα ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καὶ εὐπεπέ-
στερον, ἐκεῖνα δὲ ἀτελέστερα καὶ βραυαυστότερα ὑπὸ ἐποψίν
τέχνης, καλλοῦνης κτλ.

Ὡστε τὸ μυστικόν τῆς ἀπαραβλήτου φυσικῆς ἐνεργείας
τῶν πλαγγῶνων τοῦ Χόλδεν συνίσταται ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ
τῇ τελειοποιήσῃ μεθόδῳ δι' ἣν εἰσι προπαρασκευασμένα
καὶ κατεσκευασμένα τὰ νευροσπαστα αὐτοῦ. Ὁ κ. Χόλδεν
ἀναντιρρήτως ἔχει πολὺ μελετήσει τὴν ἐνοργάνου φύσιν καὶ
κατὰ βῆθος γνωρίζει τὴν ἀνατομίαν, διότι ἀναγκάζεται νὰ
πλάττῃ τεχνικὰ ἐμφυχα ὄντα ἐντελῶς κατ' ἀπομίμησιν τῶν
φυσικῶν. Ἐκαστον νευροσπαστον ἀποτελεῖται ἐκ σκελετοῦ
ἐπιτηδεῖως κατεσκευασμένου ὡς ὁ φυσικὸς, ἐν ᾧ ὑπάρχου-
σιν οὐχὶ μόνον τὰ ριφικὰ ὀστά αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ παρεμ-
πίπτοντα ἐκ ξύλου σκληροῦ, ὡς καὶ αἱ ἀρθρώσεις ἐξ ἐ-
λατηρίων χαλυβδίνων. Παρατηρήσατε ἐπιμελῶς τὴν κό-
ρην χορεύουσα ἐπὶ σχοινίου, ἔχει ἐπακριβῶς ὅλας τὰς ζω-
κὰς αὐτῆς στάσεις καὶ κινήσεις, διότι ἀποτελεῖται ἐξ ὧν
ἐκείνων τῶν ὀστέων καὶ ἀρθρώσεων ἄς πᾶσα γυνὴ κέκμηται.

Τὰ νευροσπαστα (σκελετοὶ) ταῦτα κεκαλλυμένα διὰ τῶν
καταλλήλων αὐτῶν ἐνδυμασιῶν συμπληροῦσι τὴν ἐξωτερικὴν
ἀνθρωπίνην μορφήν! καὶ διὰ τοῦτο ἐκπληττόμεθα ἐπὶ μᾶλ-
λον βλέποντες τὰ ἀψυχα ταῦτα ὄντα λαμβάνοντα αἴφνης
ζωὴν καὶ ἐνεργούντα ὡς ἂν ἦσαν τέλειοι ἄνθρωποι.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα τὸ θεῆμα εἶναι ὄχι μόνον
περιέργον ἀλλὰ καὶ διδακτικόν, διότι διὰ τῆς τελειοποιή-
σεως αὐτοῦ ὁ κ. Χόλδεν καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῷ δίδουσι ἀφορμὴν
πρὸς περαιτέρω τελειοποίησιν τῆς τέχνης καὶ ἐπιστήμης.

ΠΩΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΠΛΗΘ
ΕΝ Τῇ ΘΑΛΑΣΣῃ

Συνεπεί τῶν γενομένων πειραμάτων ἐν Λονδίῳ διὰ μέ-
σου ὧν νέου καὶ εὐκόλου, προσητοῦ εἰς πάντα ἄνθρωπον,
ἀπεδείχθη ἡ πλήρης αὐτῶν ἐπιτυχία, καὶ τοῦ λοιποῦ πᾶς τις

Δὲν διήρκεσαν πολὺ αἱ ἐνοχλητικαὶ αὐταὶ σκέψεις· διότι
εἰσῆρχοντο ἤδη εἰς Χερβῆτι καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπερασπίσω-
σιν ἑαυτοὺς κατὰ τοῦ πλήθους τῶν κυνῶν οἵτινες, εἰς καθὲ
ἐλληνικὸν χωρίον, ὑποδέχονται πρῶτοι τοὺς ἐρχομένους ξέ-
νους. Ἐστησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἱερέως. Ἡ θύρα, ἐρημ-
τικῶς κεκλεισμένη, ἔμεινον ἐπὶ πολλὴν ὥραν κωφὴ εἰς τὰς ἐπι-
μόνους προκλήσεις ἄς ὁ Κώστας ἰθεώρησε καλὸν νὰ τῇ ἀπευ-
θύνη διὰ τὸν ὑποδημάτων του. Ἐπὶ τέλους παρὰθυρὸν τι
ἠνεώχθη ὀλίγον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Καὶ ὁ Παπᾶς ἠρώ-
τησεν αὐτοπροσώπως τί ἤθελον.

— Πάτερ, ἰδοὺ δύο κυρταὶ, αἱ ὅποια ἔρχονται μετ' ἐμοῦ
διὰ τὸ βάπτισμα τὸ ὅποιον θὰ κάμνετε αὔριον. Θὰ ἔχωμεν
κουφέτα καὶ διὰ σᾶς· κατεβράχημεν, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ
ἀρνηθῆτε τὴν φιλοξενίαν.

— Ἐ! ἔ! δὲν ἔχω κριθὴν διὰ τοὺς ἵππους.
— Ἄς φάγουν ἄχυρα· ἀνοίξατέ μας παρακαλῶ.
— Ἐ; πῶ, πῶ! πῶ! Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς δώσω νὰ φά-
γητε.

— Καὶ πῶς ζῆτε λοιπόν, πάτερ;
— Μὲ ἄρτον, δόξα σοι ὁ Θεός.
— Ἄρτον, θὰ δώσετε καὶ εἰς ἡμᾶς, ἀνοίξατε!
— Ἐ! μὰ τὰ κόκκαλα τῆς μητέρας μου, δὲν ὑπάρχει
πλέον ἄρτος.

— Θὰ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γείτονας, ἐλα γρήγορα, ἀνοί-
ξατε!

— Παναγία μου! δὲν εὐρίσκεται τώρα ἄρτος· αὔριον θὰ
ζυμώσω.

Καὶ τὸ παρὰθυρον ἐκλείσθη ἐκ νέου.
Ὁ Κώστας, ἀπολέσας ἤδη τὴν ἐλπίδα ν' ἀναπληρώσῃ διὰ
τοῦ ἱερέως τὴν τοῦ προβληματικοῦ πλέον καταστάντος κουμ-

πάρου φιλοξενίαν, ἤρξατο ν' ἀνησυχῆ περὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ
ἐπισιδοῦ, καθὸσον μάλιστα τὸ
στῆθος τῶν περικυκλούντων αὐ-
τοῦ κυνῶν ἐνισχύετο ἀνὰ πᾶσαν

στιγμὴν διὰ νέων ἐφέ-
δρων τρομερῶς ὑλα-
κτούντων. Καθ' ἣν
στιγμὴν ἡ ἀνησυχία
του εἶχε φθάσει εἰς τὸ
μὴ περαιτέρω, θρόν-
βός τις ἰσχυρότερος
τῆς ὑλακῆς τῶν κυ-
νῶν ἀφίχθη εἰς τὰ
ὠτά του· ἦτο ζωηρὰ
τις φιλονεικία μεταξύ
τῶν στρατιωτῶν, οὗς
εἶχε στείλει πρὸς ἀνα-
ζήτησιν κουμπάρου
καὶ γυναικὸς τινος ὁ
ζυτάτα κρουαζού-
σης.

— Ἄς ὑπάγωμεν
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
κουμπάρου μου, εἴ-
πεν ὁ Κώστας, ἀκούω
τὴν γυναῖκά του.

Ἡ συνοδία, ἀκο-
λουθουμένη ὑπὸ πεν-
τῆκοντα ἢ ἐξήκοντα
ὑλακτούντων κυνῶν, διέσχισε τὸ χωρίον.

Ἐν τινι συναναστροφῇ :

— ὦ! φαντάσθητι, ἀγαπητῆ μοι, εἶναι ἀπελπιστικὸν πρᾶγμα! Ὁ σύζυγός μου νὰ γίνῃ ἄφαντος πρὸ δύο ἐτῶν, καὶ νὰ μὴ γνωρίζω ἂν ζῆ ἢ ἀπέθανε!

— Ναί, Ἑλένη, εἶναι φρικτόν, τῷ ὄντι. Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Συλλογίσθητι, δὲν δύναμαι οὔτε νὰ ζαναῦπανδρευθῶ!..

Λύσεις τοῦ διασκεδαστικοῦ προβλήματος ἀριθ. 1

Ὁ Πέτρος εἶναι ὁ σύζυγος τῆς Ἑλένης

Ὁ Παῦλος » » » » Μαρίας

Ὁ Ἀνδρέας » » » » Αἰκατερίνης

Ἐξήγησις

Ὁ Πέτρος ἠγόρασε 32 ἀντικείμενα διὰ 1.024 δρ. καὶ ἡ Ἑλένη 31 διὰ 961 δρ. Διαφορὰ 63 δρ.

Ὁ Παῦλος ἠγόρασε 12 ἀντικείμενα διὰ 144 δρ. καὶ ἡ Μαρία 9 διὰ 81 δρ. Διαφορὰ 63 δρ.

Ὁ Ἀνδρέας ἠγόρασεν 8 ἀντικείμενα διὰ 64 δρ. καὶ ἡ Αἰκατερίνη 1 διὰ 1 δρ. Διαφορὰ 63 δρ.

Ἐπὶ πλέον δέ :

Ὁ Πέτρος ὄντως ἠγόρασεν 23 ἀντικείμενα πλέον τῆς Μαρίας. Καὶ ὁ Παῦλος ἐπίσης ἠγόρασε 11 ἀντικείμενα πλέον τῆς Αἰκατερίνης.

Οὐδεὶς ἔλασε τὸ 1 διασκεδαστικὸν πρόβλημα, ἐπομένως δίδομεν ἡμεῖς σήμερον τὴν λύσιν αὐτοῦ, καθιστῶντες σύναμα γνωστὸν τοῖς ἀποταυθεῖσιν ἡμῖν καὶ ζητήσασι διασαφήσεις, ὅτι οὐδεμία μαθηματικὴ οὐδὲ ἀλγεβρικὴ γνῶσις καὶ δυσκολία ἀπηχεῖται ἢ ἀπλῆ σκέψις, καὶ ὅτι τὰ αἰνίγματα καὶ προβλήματα ὅλα ἐν γένει εἶνε ὅμοια τοῦ ὑπὸ τοῦ Κολόμβου διὰ τοῦ αὐτοῦ τεθέντος προβλήματος πρὸς λύσιν.

Ἀνταποκρίσεις τῆς «Φύσεως»

Ν. Σ. Αἴγιον. Ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς δι' ἐτησίαν συνδρομὴν. Πίνακας θὰ λάβετε προσεχῶς. Ἀποδείξις σας φέρει ἀριθμὸν 104, ὃν δεόν ἔχετε ὑπ' ὄψει διὰ τὰς κληρώσεις.—Μ. Α. καὶ Γ. Σ. Πόρον. Σᾶς ἐνεγράψαμεν, εὐχαριστοῦμεν.—Ι. Σ. Κόρινθον. Ἐλάβομεν γραμματίον, εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις σας φέρει ἀριθμὸν 105. Πίνακας λήψετε προσεχῶς.—Δ. Π. Αἴγιον. Ἐπιταγὴν ἐλάβομεν. Δῶρα ἀποστέλλομεν προσεχῶς. Ἀποδείξις σας φέρει ἀριθμὸν 106.—Π. Μ. Τρίπολιν. Ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘ. ΚΑΙ ΚΛΑΡΑΣ ΣΤΙΝΗ

8—Ὁδὸς Ἑρμοῦ—8

Παρὰ τῆ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Τὸ κουρεῖον μένει ἀνοικτὸν μέχρι βαθείας νυκτός. Ὑπηρεσία πάντοτε πρόθυμος καὶ καθαρά. Τὸ κατάστημα δέχεται συνδρομητὰς καὶ κατ' οἶκον.

Ἐν τῷ μυροπωλείῳ εὐρίσκονται τὰ ἐκλεκτότερα Γαλλικὰ, Ἀγγλικὰ καὶ Γερμανικὰ ἀρώματα καὶ λοιπὰ μυρεψικὰ εἶδη, ὡς καὶ αἱ τελευταῖαι ἀλάνθαστοι βαφαί.

Κολώννα ἐκλεκτὴ πωλεῖται πρὸς 8 δρ. τὴν ὁκάν.

Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

13—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας—13

Παρὰ τὴν Μητρόπολιν

Εἰς τὸ ἀνωτέρω κατάστημα εὐρίσκονται ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὀλικῶν διὰ γυναικεῖους πῖλους.

Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι καὶ πῖλοι ἔτοιμοι τῆς τελευταίας ἐποχῆς ὄλων τῶν σχημάτων καὶ ποιότητων κατασκευάζονται δὲ καὶ κατὰ παραγγελίαν ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου.

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ,
ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ,
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, ΠΟΙΗΣΙΣ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ, ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ.

ΚΑΙ

ἐν γένει διατρεβαὶ καὶ δημοσιεύσεις ποικίλας, κοινωφελεῖς, τερπνὰ καὶ χρήσιμοι εἰς πάντα κοινωνικὸν ἄνθρωπον.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΙΑ ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΟΡΟΙ ΕΠΩΦΕΛΕΙΣ

Πᾶς συνδρομητὴς προπληρόντων ἐξάμηνον συνδρομὴν λαμβάνει δωρεὰν ἓνα χάρτην τῆς πειραματικῆς Φυσικῆς Ἱστορίας καὶ ἐν Ἡμερολογίῳ διαρκές. Πᾶς δὲ προπληρόντων ἐτησίαν συνδρομὴν λαμβάνει μέρος. ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, εἰς 25 κληρώσεις τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν, καὶ εἰς ἑτέρας 25 τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐτησίως.

Ὁ ἐγγράφων 8 συνδρομητὰς λαμβάνει τὴν «Φύσιν» δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Δι' ἓν ἔτος διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δραχ. 6, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 10.

Διὰ ἕξ μῆνας « » « 4, « » « 6.

Γραφεῖον ὁδὸς Μουσῶν-Νίκης ἀριθ. 2 παρὰ τῆ Πλατ. τοῦ Συντάγματος.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς

«ΦΥΣΕΩΣ»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» ἀναδέχεται τὴν προμήθειαν οἰοῦντι ἂν ἀντικειμένου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐπὶ προμηθειᾷ 5 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Πᾶσα αἴτησις δεόν νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς.

ΤΙΠΛΟΙ
ΚΥΡΙΩΝ. ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

ΕΤΟΙΜΟΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ

Ἀρ. 11 — Στὸν Μελά — Ἀρ. 11

Τιμὰὶ λέαν συγκαταβατικὰί

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιῶνται οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως», οἵτινες ἀποστέλλουσι τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὅτι ἐν τῇ ἀνταποκρίσει ἡμῶν, τῇ δημοσιευομένῃ ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι, θὰ εὐρίσκωσι τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀποδείξεώς των, ὅστις θὰ χρησιμεύῃ εἰς τὰς ἐτησίας κληρώσεις τῶν λαχείων καὶ ἔστω πρὸς γνῶσιν αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. ΛΕΩΝΗ